

at sætte en Rude ind.“ Han føjer til, at saa galt er det maaske ikke altid under de nuværende Forhold, men man kunde paapege Forhold i denne Retning. Den Mand taler jo af nogen Erfaring, og det, han udtaler der, falder ganske sammen med, hvad vi har set indenfor Udvalget; hvad der passerer under den nuværende Styrelse, fordi man i den enkelte Afdeling ikke forstaar, at man hører sammen, og at man tjener den samme Herre, er ganske utroligt. Det haaber vi at kunne hjælpe paa ved Decentralisationen, men der kan naturligvis ikke hjælpes paa det derved, at der her vedtages gode Former, naar der ikke ogsaa kommer Personale i Styrelsen, der forstaar, at saaledes skal det være.

Et Sted, hvor jeg tror, at Forholdene ganske særlig er uheldige, er Statsbanernes Værksteder. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at der foreligger vistnok ikke paa Værkstederne mange Kalkulationer over, hvad de Genstande, der fremstilles, koster. Man arbejder hen i det blinde. Fra en Side synes man, det er saa dejligt at lave saa meget selv, fra en anden Side synes man mindre godt om det, men man laver, og man laver, og man kender ikke altid, hvad man har i Beholdning, og kender meget ofte ikke, hvad Kalkulation er. Den højtærede Minister vil vel ogsaa nu have lært en Del om det. Jeg kan f. Eks. fortælle, hvorledes Statsbanernes Indkøb i sin Tid af Træ fra Sverige kom til at koste Statskassen adskillige Tusinde Kroner mere, fordi man fra Statsbanernes Side kun forlangte de Dimensioner, som man netop skulde bruge i Værkstederne, og ganske saa bort fra, at man køber meget, meget billigere, naar man køber de saakaldte Savfaldsdimensioner og indretter sig paa at bruge dem. Det gør andre Baner, det gør Jernbanerne i Sverige, men først i den sidste Tid er man her kommet ind paa, at der kan spares Tusinder ved at indrette sit Forbrug af Træ efter de Dimensioner, som kommer hyppigst frem ved Fremstilling af Træ. Jeg kan ogsaa nævne Ordet „Pudsetvist“ overfor den højtærede Minister. Det lyder af saa lidt, det er et Affaldsprodukt, men der bruges deraf ved Statsbanerne for 150,000—200,000 Kr. Og saa her har man været urimeligt længe om at komme til den Erkendelse, at dette ikke er et Affaldsprodukt, man kan omgaaes ganske letsindigt, men at det er en Vare, der kan købes saaledes, at der kan spares mange Penge.

Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer længere; jeg vil dog kun sige, at dette, at Generaldirektionen ikke har været fornøjet med Statsbaneudvalget, undrer mig ikke. Det er naturligvis ikke behageligt at blive Genstand for Kritik, men Generaldirektionen burde ikke have taget saa stærkt paa Vej, ikke været saa overlegen i sit Svar, som den har været.

Hvad Regnskabsordningen angaar, skal jeg sige, at naar man i sin Tid har haft en genial Mand som afdøde Buchheister til at lave Regnskabet, er det forstaaeligt, at man sværger til det, men jeg er ganske vis paa, og der foreligger ogsaa Bevis derfor, at Buchheister meget snart, efter at han havde institueret dette Regnskab, mente, at det trængte til at gøres om, og det er min Overbevisning, til Trods for Statsbanernes fuldstændige Afvisning af dette Forhold, at der paa dette Omraade kan simplificeres uhyre meget.

Jeg tror altsaa, at Generaldirektionens stærke Afvisning af Udvalgets Henstillinger, paa enkelte Punkter i alt Fald — det kan jeg sige, da jeg har vist det —, er noget for løs og fremsat paa en saadan Maade, at det ikke burde være sket fra en saadan Institutions Side.

Jeg haaber, at Lovforslaget bliver ført igennem her, og at den højtærede Minister maa have en lykkelig Haand til at faa det ført ud i Livet, saa at Forholdene ved Statsbanerne kan blive bedre, end de er nu.

A. L. Andersen: Jeg skal ganske kort paa min Gruppens Vegne udtale vor Tilslutning til det forelagte Lovforslag om Styrelsen af Statsbanerne. Det er i alt væsentligt udarbejdet paa Grundlag af den Betænkning, som Statsbaneudvalget af 1910 har afgivet, og de to store Forandringer, der tilsigtes med Forslaget, angaar særlig to Hovedpunkter ved Styrelsesformen. Man vil forlade den kollegiale Styrelsesform og lægge Statsbanerne ind under en enkelt Mand's Ledelse, saaledes at han staar med hele Ansvaret, men ogsaa derved, at han er ene om det, lettere kan træffe sine Dispositioner, end han kan, naar han som nu skal samarbejde med 4 andre Direktører. — Man vil dernæst gaa bort fra i hvert Fald en Del af den Centralisation, som Tid efter anden har arbejdet sig ind i Statsbanernes Ledelse, og gaa over til en noget større Decentralisation ved at lægge en Del af Afgørelserne ud i de lavere Instanser, saaledes at disse mange Småting ikke har nødig at